

Den stærke opdeling af folketinget, som har kendetegnet dansk politik i de senere år, har til tider truet den politiske stabilitet. Det har gjort det vanskeligt at tilrettelægge en sådan fast og konsekvent politik.

De to partier fandt derfor, at det var nødvendigt i fællesskab at påtage sig regeringsansvaret for at medvirke til at skabe større stabilitet.

Regeringspartierne har ikke flertal i folketinget. Men det er regeringens håb, at det i den kommende tid vil vise sig muligt at skabe et tillidsfuldt samarbejde mellem regeringen og dem af folketingets partier, som er rede til at tage medansvar for en politik, der kan løse landets alvorlige økonomiske problemer og dermed skabe grundlaget for en forøgelse af beskæftigelsen.

Det vil imidlertid ikke være muligt at opnå de gunstige resultater, som regeringen vil sigte mod, medmindre der også kan skabes et tillidsfuldt samarbejde med de organisationer i samfundet, som øver en afgørende indflydelse på den økonomiske udvikling.

Regeringen vil derfor indbyde både folketingets partier og de organisationer, som øver en sådan indflydelse, til et samarbejde om en økonomisk politik, der kan tilvejebringe en bedre balance i økonomien og skabe en større stigning i produktion og beskæftigelse.«

Regeringen ville videreføre den hidtidige udenrigs-, sikkerheds- og markedspolitik på grundlag af Danmarks medlemskab af FN, NATO og EF og vor deltagelse i det nordiske samarbejde.

Statsministeren understregede betydningen af slutakten for Helsingforskonferencen, hvis opfølgning regeringen ville følge med opmærksomhed. En international beskyttelse af menneskerettighederne i alle aspekter var nødvendig.

Statsministeren beskæftigede sig med en række sider af samarbejdet inden for EF. Angående udviklingshjælpen forventede regeringen, at Danmark i 1979 kunne nå den målsætning for den statslige udviklingsbistand på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som var vedtaget af FN.